

Kadim Türk Şiir Geleneğinin Çağımızda Atan Nabzı: Abdurrahim Karakoç

◆ HayatiTek

Merhum Abdurrahim Karakoç ağabeyi 1987 yılında tanıdım. Gerçek âleme kanatlandığı güne kadar da şiirine, sohbetine, dostluğuna, samimiyetine, imanına, tevazuuna, tavrına, duruşuna ve üslubuna tutuklu kaldım.

Fiziki görüntüsüyle ilgili olarak hafızamda sabitlenen karede, mahcubiyetle taçlanmış içten bir tebesüm ve heykelleşmiş bir tevazu enstantanesi var.

Yeni Hafta döneminde kullandığı odada inzivaya çekilmiş gibi duran siyah ahşap masa üzerindeki daktilosu, aklıma düşen ilk mekân çağrışımı.

Gazeteye uğradığı nadir günlerden birinde o münzevi masada kendimden geçercesine bir şeyler yazdığını görünce, kendine has sevecen üslubuyla dudaklarından dökülen şu sözler hâlâ kulaklarımda: “*Oğlum biraz yavaş ol, kanatlanıp uçacak daktilo.*”

Her işin bilgisayarla halledildiği yıllarda bile vazgeçemediği daktilosu ile yazıp *Gündüz’e* faksladığı yazılarını fırından yeni çıkmış sıcacık bir ekmek gibi koklayarak okuduğum günler sükun ediyor sonra. Ve hiç bitmesin istediğim doyumsuz sohbetlerimiz...

Sincan’daki yuvasını hatırlıyorum; girişinde numune misali birkaç ağacın bulunduğu emektar apartman dairesinin sade döşeli salonunu...

Salon görünümlü bu mütevazı çalışma odasından ne şiirler kanatlandı Türk edebiyatının sonsuz ufuklarına... Düşünebiliyor musunuz, *Gökçekimi*’ni yazdı bu daracık mekânda.

Bilhassa 12 Eylül 1980 öncesindeki dava şiirlerinde cephede göğüs göğse çarpışan bir cengâveri andıran Karakoç, *Gökçekimi*’nde ordulara hükmeden bir kumandan üslubuyla komutlar veriyordu.

Okuyanı Zümrüdüanka misali sırtına alıp ötelere götüren kanatlı şiirlerini Sincan’daki o küçücük dairede nasıl yazdığını sormuştum, kendisiyle yaptığım bir röportajda. Şimdi olsa sormazdım. Yenice fark ettim; kanatlı şiir yazmanın fiziki dış mekânla değil fizikötesi iç yolculukla ilgili olduğunu; özgürlük ile genişlik arasında doğru bir orantı bulunmadığını; bir vadi dolusu altını olsa bir vadi daha isteyenlere inat genişlemek yerine derinleşmek gerektiğini.

Dağlara deniz eken, bulutlardan gömlek diken, kartal kanadıyla gökleri biçen Karakoç mu kanatlana-mayacaktı, Sincan’daki o mütevazı apartman dairesinden ötelere ötesine?

Ağdalı cümleler kurmak yerine herkesin kolaylıkla anlayabileceği yaşayan Türkçemizi tercih eden, cazibesıyla akan ırmaklar gibi çağlayan Karakoç, Türk şiir geleneğini özümseyen, hece şiirini yirminci asırdan yirmi birinci asra taşıyan köprü şairlerin çağımızdaki ihtişamlı tacını temsil eder.

13 ve 14’üncü asırda Yunus’la hislerin en derinine nüfuz eden, 16’ıncı asırda Köroğlu, 19’uncu asırda ise Dadaloğlu’nun sazı ve sözüyle zirvelerde yankılanan Türkçe, Karakoç’un kanatlarında yeniden itibarının şahikasına yükselir. O kadar yükselir ki, ulaştığı irtifanın sıkletine dayanamayan kelimelerin kimyası değişir; mecazlar mecazlara, metaforlar metaforlara gizlenir. Yetmez; yeni bir cemre, yeni bir renk, yeni bir takvim icat eder şair.

Çelik testereyle kestiği suları yıkayıp duvara asar, yolları toplayıp yumak yapar, bulutlardan gömlek diker, yırtık bohçalara umut saklar. Bu yeni yaklaşımıyla göz kamaştıran mucit şair, “Beşinci Mevsim” ile yeni bir dünyanın kapısını aralar:

*“Aynalara baktım korku gösterdi,
Saatler her sabah kırkı gösterdi,
Namlular, nişanlar Türk’ü gösterdi,
Hayatım boyunca hedefte durdum.*

*Yırtıldı ruhlara çizdiğim resim,
Yazık, kulaklara sığmadı sesim,
Yaşadığım şimdi beşinci mevsim,
Çağın çilesini sırtıma sardım.”*

Karakoç'un sırtına sardığı çilesinin, o kutlu davasının mayası İslam, aynası Kur'an, ordusu Türklük, gayesi birliktir. Çağının en seçkin beyinleri, en üretken kalemleri ve en dirayetli mücadele adamları arasında yer alan Karakoç'un şu dizeleri, gelmiş geçmiş en çarpıcı birlik çağrılarında biridir:

*"Birleşin ey! Yolları Kur'an'da birleşenler.
Birleşin, itikatta, imanda birleşenler.
Ayrılık yakışmıyor, bölünmek günah size,
Birleşin ey! Secde-i Rahman'da birleşenler."*

Karakoç özel bir şairdir. Sevdayı sevda gibi, davayı dava gibi, kavgayı kavgaya gibi yaşar ve yaşatır dizelelerinde. İsyan şiirlerinde volkan gibi öfkeli; siyasi şiirlerinde hicvedici, ironik ve nüktedan; dava şiirlerinde inançlı ve kıyıcı; tasavvufi şiirlerinde vecd, şefkat ve merhamet timsali; aşk şiirlerinde alabildiğine tutkudur.

Bir davasıdır vardır Karakoç'un, bir de sevdası. Her şey onlara göre ve onlar içindir.

Kimi zaman kan, kimi zaman ter, kimi zaman nur, kimi zaman gözyaşı damlayan kaleminden aşkın, sevdanın en güzel halleri dökülür.

Sanki *Vur Emri*'ni, *Kan Yazısı*'nı, *Dava Felsefesi*'ni, *Hedefi* yazan kendisi değildir, kalemi elden düşüren yâri söz konusu olduğunda:

*"Yâr deyince, kalem elden düşüyor
Gözlerim görmüyor, aklım şaşıyor
Lambada titreyen alev üşüyor
Aşk, kâğıda yazılmıyor Mihriban."*

Millele mal olmuş şairler, milli ruh ve şuurun şah damarlarıdır. Onların mutlaka aramızda bulunması hatta çağdaşımız olması gerekmez. Asırlar öncesinden ikaz ve irşad ederler bizleri.

Bu anlamda Abdurrahim Karakoç, kadim şiir geleneğimizin yirmi birinci asırda atan nabzı, günümüz Türk şiirinin şah damarıdır.

Karakoç'un son çeyrek asrına şahitlik ettiğim hayatını, ilahi aşkın sembolü günebakanların kaderine benzetirim öteden beri. Türk-İslam davasının günebakanıdır Abdurrahim Karakoç.

Sırtını güneşe döndüğüne, Fahri Kâinat Efendimizin yolundan saptığına hiç şahit olmadım.

Gözünü, gönlünü, sözünü, kalemini bir an olsun kiblede ayırmadı.

Olgunlaşmış günebakanlar gibi yalnızca ve sadece Yaradan'ının önünde eğdi başını ve öylece veda etti bizlere.

Her şiiri ayrı güzeldir Abdurrahim Karakoç'un. Ancak hem O'nun dünya hayatına bakışını özetleyen hem de bu satırların yazarını derinden etkileyen bir dörtlülle noktalamak isterim:

*"Gölgesinde otur amma,
Yaprak senden incinmesin.
Temizlen de gir mezara,
Toprak senden incinmesin."*